

ИНТЕРЕСНИ НЪЩА

ИГРИ И ЗАБАВИ

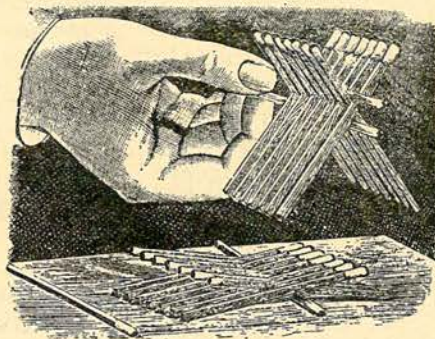
КАКВО ДА ЧЕТЕМЪ?

— Първото оржие на човѣка да-
ра отпреди 40,000 години. Тогава
рвата искра на съзнанието е про-
еснала въ главата на косматия „ни
адѣдо и той почналъ да цепи и
пладжа кремъчния камъкъ, отъ който
почналъ да си подготвява малки
менни брадви, каменни длета, съ-
ито дерѣлъ кожата на убития ди-
чъ и каменни острия, които затък-
лъ на парчета дърво и съ тѣхъ на-
далъ дивитѣ звѣрове. По-късно съ-
меннитѣ ножове човѣкъ си е при-
готвявалъ харпуни отъ рогата на се-
рния еленъ и други оржия и орж-
я, направени отъ коститѣ и рогата
убититѣ отъ него животни. Такива
оржия — харпуни, направени отъ
енова костъ, сж намѣрени и у насъ.
— Джонъ Галатисъ, безработенъ,
въ градъ Фермаутъ, Съединенитѣ
ати, жененъ съ 5 деца, лишень отъ
ѣкакви срѣдства, решилъ и предло-
илъ на научния институтъ въ Ню-
оркъ едното си око за 10,000 до-
ри. Ако стане сдѣлката, съ паритѣ
латисъ ще откупи своята малка къща
дългове и ще даде възможность
децата си да продължатъ и завър-
ятъ учението си.

— Голѣмиятъ холандски презокеан-
и параходъ „Ню Амстердамъ“ съоб-
илъ по радиото, че единъ аеропланъ
изъ пилотъ, снабденъ съ газовъ мо-
ръ, падналъ на борда на парахода,
агато се намиралъ на 5 клм. отъ Ню-
оркъ. Аеропланътъ не претърпѣлъ
лѣми повреди. Въ него се намирала
мо една детска играчка.

— Английскитѣ войникъ Хербертъ
етай, който служи въ Египетъ, е из-
ботилъ една цигулка отъ картонъ и
иналъ преди известно време за
глия да вземе патентъ за своето из-
ретение. Неговата цигулка издава
ция звукъ като обикновената и
ува много евтино.

Петнадесетъ клечици въ едно

Постави една кибритена клечка на ма-
сата, а върху нея напрѣко още 14 клечици
така, че главичкитѣ имъ да стърчатъ нагоре,
а краищата безъ главички да се допиратъ
о масата, както е показано на долната частъ
на рисунката. Какъ трѣбва да се издигне
първата клечица, като я държимъ за единия
край, и заедно съ нея всичкитѣ останали
клечици?

За това е нужно само да сложимъ вър-
ху всичкитѣ клечици, въ вдлѣбнатинката меж-
ду тѣхъ, още една, петнадесетата клечица.

Малката шивачка

Седна, сви се на миндера
и да ший започна.

— Роклята за днесъ я искатъ,
трѣбва да съмъ точна!

Тѣй се шие, тя говори,
тѣй ми каза така.

Но защо остави после
всичко и заплака?

— Рокля никаква не става,
и защо, не зная!

Ахъ, азъ взелъ не поставихъ
на конеца въ края.

Азъ не искамъ да ми казватъ
малката глупачка.

Ще поставя възелъ вече
и ще съмъ шивачка?

Дим. Антонова

„Бѣла Коледа“ — стихове отъ Йор-
данъ Стубелъ, издание на книгоизд. „Каз.
долина“ — София, цена 15 лв.

Въ спретнатата и съ хубава корица книж-
ка „Бѣла Коледа“ поетътъ Йорданъ Стубелъ
поднася на малкитѣ читатели единъ букетъ
отъ чудно хубави стихотворения. Почти вси-
чки деца сж чели стихове отъ Йорданъ Сту-
белъ и знаятъ, че той пише на цѣститѣ
езикъ. Въ тази книжка децата ще намѣрятъ
едно прекрасно четиво, което ще ги възрад-
ва и ще ги накара да плѣскаятъ ржце отъ
удоволствие. Горещо препорѣчваме книжката
„Бѣла Коледа“ на нашитѣ читатели.

„Хвърковатата свиня“ — весела
поема и „Животътъ на трима уче-
ници“ — романъ отъ Славчо Красин-
ски, издадени отъ книгоизд. „Каз. долина“
— София, цени 15 и 30 лв.

Сжщо така хубава и духовито написана
е поемата на поета Славчо Красински „Хвър-
коватата свиня“. Въ тази поема авторътъ е
осмѣлъ една свиня, която иска да бжде по-
горе отъ това, което е, но на края си остава
пакъ свиня. Авторътъ по този начинъ на-
помня на децата, че всѣки трѣбва да си
знае мѣстото въ живота и да не се преста-
рава, както онази жаба, която се надувала,
за да достигне голѣмината на вола, но се
пукнала.

Евг. Людски

Купонъ за сюрпризъ!

Който изрѣже и изпрати този ку-
понъ, придруженъ съ 5 лв. чиста
гербова марка, до:

Д. КОЛЕВЪ, ул. „Регентска“ 10—
София IV, ще бжде изненаданъ съ
единъ хубавъ подарѣкъ.

КУПОНЪ ЗА НОВА ИЗНЕНАДА!

Прати 3 лв. гербови марки до Д. Колевъ,
ул. Регентска № 10 — София IV, за да бж-
дешъ изненаданъ съ единъ хубавъ подарѣкъ

(Продължение отъ 2-а стр.)
Пѣтеръ се завърна въ дома си и оти-
при Борисъ.

— Погледни наоколо и додето ти
огне погледа, знай, че всичко това
мое, — заяви той самодоволно на
иятеля си.

— Нима?! — отговори Борисъ
после тихо добави: — Колко си
ценъ!

— Какъ?! — отговори Пѣтеръ,
то разглеждаше отъ горе до долу
ѣклото на Борисъ и се чудѣше на
итѣ му. — Мигаръ, ти си по-бо-
отъ мене?

— Страхувамъ се, че е тѣй, — от-
ори Борисъ замисленъ.

— Разбира се, — продължи Пе-
ръ, — азъ още не съмъ ти казалъ,
имамъ две фабрики въ околността,
имамъ стотици чиновници и ра-
нечъ подъ моя власть; че пред-
нехъ постройка на желѣзопътна
ия и желѣзницата десетъ години
работи за моя полза, че ще спе-
милиончета, милиончета... И
ва ще стана неограниченъ въ дѣ-

лата си, ще давамъ своето мнение и
ще се налагамъ съ паритѣ си.

— И все пакъ, ти си толкова много
беденъ, — отговори спокойно Борисъ.

Пѣтеръ кипна.

— Е, добре. Нека бжде тѣй. Но,
между насъ казано, твоята външность
сѣвсемъ не оправдава думитѣ ти...
Най-сетне, кжде и въ какво се състои
твоего богатство?

— Тамъ е всичкото, — отговори
гордо Борисъ, че моето богатство ти,
може би, никога не ще оценишъ, тѣй
както и азъ за твоего богатство не
бихъ дарилъ дори единъ погледъ.

— Но въ какво, най-сетне, се съ-
стои твоего богатство? Нима не ис-
кашъ да направишъ богатъ своя старъ
приятелъ? — вече насмѣшливо пи-
таше Пѣтеръ.

— Моето богатство е моето сърдце,
Петре. Азъ посветихъ живота си за
благо на ближния, като раздавахъ
сърдцето си, учейки хората да бждатъ
милостиви. А ти, кжде и кога си проя-
вилъ тази добродетель? Ти си натру-
палъ милиони злато, което злато не-

забелязано е измѣстило сърдцето ти
и вмѣсто него сега блести парче ме-
талъ: студено и бездушно.

Пѣтеръ гледаше въ недоумение
своя приятелъ. Той бѣше чуждъ на
подобни разговори, но все пакъ, пре-
стана да се смѣе, смути се и не знаеше
какво да отговори. Борисъ схвана сму-
щението му и продължи още по-раз-
палено:

— Азъ си отивамъ, старий прия-
телю, и ти вече никога не ще ме ви-
дишъ. Но запомни следното: твоего
злато те е направило най-бедния чо-
вѣкъ на свѣта. Азъ за прѣвъ пѣтъ
срещамъ беднякъ като тебе... защо-
то нѣма по-голѣмо богатство отъ бла-
городното човѣшко сърдце.

Като каза това, Борисъ леко се
поклони на приятеля си и мълча-
ливо си трѣгна. Пѣтеръ гледаше строй-
ната и величествена фигура на своя
другаръ отъ детинство и когато по-
следния се изгуби отъ погледа му,
на неговитѣ очи се показаха две едри
мжчителни сълзи — сълзитѣ на раз-
каянието.